

nisteriet, som vare sagkyndige, og jeg nævnte som en af de Bausfæligheder, der strax i Diebliffet fremstillede sig, en Erklæring fra Generalauditeuren, som gik ud paa, at Retten til at expropriere og fjerne disse Bygninger vilde efter hans Formening ikke kunne gaae over fra Regjeringen til Kjøbenhavns Commune, og Følgen deraf vilde altsaa være, at hvis disse Bygninger ikke bleve fjernede af Regjeringen, saa vilde de senere henstaae, og der maatte da erhverves en ny Lov for at faae dem fjernede. Derved vilde Regjeringen have paadraget sig et særligt Ansvar ligeoverfor Communen, som havde Ret til at fordrø, at dette Areal blev overleveret saaledes, som det var bestemt efter den af Kongen approberede Plan. Dette meget magre Referat af, hvad Ministeren har sagt, kan jeg altsaa for mit Vedkommende ikke erkjende for correct, medens jeg naturligvis lader det ærede Medlem bederfares fuldkommen Retfærdighed med Hensyn til, at han saaledes har opfattet det; men maaskee det ærede Medlem vil erindre, at jeg netop har ytret alt dette. Nu maa jeg med Hensyn til denne Samtale bemærke, at jeg er mig bevidst at besidde al den Selvfornægtelse, som er nødvendig for en Minister, der forhandler med et Udvalg, men jeg har aldrig havt den Brug for den som ved denne Leilighed; thi ethvert Forsøg af mig paa at give Grunde for min Opfattelse, for den Betænkelse, jeg havde, blev virkelig affærdiget ganske overordentlig kort af det ærede Medlem, som kun meente, at vor Opfattelse i det Hele var saa aldeles forskjellig, at det slet ikke kunde nytte at tale om Sagen. Saaledes opfattede jeg det ærede Medlems Uttringer til mig, og jeg skal ikke nægte, at det er en af de mindst behagelige Samtaler, jeg har oplevet i lang Tid. Formanden i Udvalget mindede om Tidens store Korthed, og derefter blev der sendt til Svar, at Ministeren vilde ikke kunne give de Vedkommende en Udfeeltelse, medmindre der forelaa Noget fra Rigsdagen om, at den var villig til at give disse Folk en Understøttelse i Anledning af Flytningen. Jeg skal, hvad der ogsaa er oplyst i Skrивelsen, bemærke, at Departementschefen blev sendt til Formanden, men prøvede to Gange forgjæves paa at finde ham, den ærede Formand var

dengang ude af Byen, og først efterat det var forsøgt to Gange, blev Secretairen sendt med et Svar, som var mundtligt; det var et mundtligt Svar paa en mundtlig Tiltale. Derefter modtog jeg ganske rigtig en Skrivelse fra den ærede Formand, og den indtraf netop paa den Tid, da jeg frattraadte Ministeriet. Det vil altsaa være meget begribeligt, at jeg i den Tid ikke strax svarede paa den, og det saameget mindre, som jeg ikke kunde svare paa den som Minister, og jeg i det Hele taget ikke kunde være meget tilbøielig til at indlade mig paa en Correspondance om en Sag som denne, der er saa indviklet, at man i det Diebliff, man skriftlig begynder at vore ved den, kan fordybe sig overmaade meget i den. Smidlertid har jeg gjort en Undskyldning derfor og beklaget, at netop det, at der paa den Tid indtraf et Sammenstød af særegne Omstændigheder, har ladet mig forsømme at besvare Brevet, men det blev dog besvaret saa betids, som nødvendigt for, at det kunde have praktisk Nytte, nemlig samtidigt med, at Rigsdagen igjen traadte sammen. Det blev da oplyst, at det mundtlige Svar formeentlig var blevet misforstaaet af den, der skulde overbringe det, og det blev oplyst, hvorledes jeg havde meent at ville svare, at dette havde jeg meddeelt Krigsministeren, hvorpaa denne meddeelte Udvalget, hvorledes han opfattede Sagen. Det, der her forelaa, var en Anmodning fra Udvalget til Regjeringen om at standse sin Gjennemførelse af Loven paa et bestemt Punkt. Jeg føler mig nu overbevist om, at dersom Udvalget havde kjendt de Grunde, som gjorde det umuligt for Regjeringen at opfylde dette Ønske, saa vilde Udvalget aldrig have fremsat det skriftligt eller officielt. Det kunde jo paa ingen Maade være Udvalgets Mening at ville tvinge Regjeringen bort fra den Vej, som den havde de allerbedste Grunde til at følge; men disse Grunde, som Regjeringen havde, har Udvalget ikke forlangt at kjende. Den ærede Formand har ikke forlangt at kjende dem, da han talte med mig, og har heller ikke senere, da der var Leilighed til at lære dem at kjende, benyttet denne Leilighed, idet det Møde, som Ministeren ikke kunde give, og som var tilbudt ved Directen-